

Nicci French

Verlies

Vertaald door Molly van Gelder
en Eelco Vijzelaar

Anthos | Amsterdam

1

Toen de begrafenis voorbij was en de gasten allemaal waren vertrokken, met hun laatste houderige omhelzingen en een meelevende blik ten afscheid, gingen we naar huis. Samen liepen we in de schemering door de straten. Deze avond dempte de mist elk geluid, en onze stappen klonken zacht door de eerste herfstbladeren die op de stoep bij elkaar waren gewaaid. Max liep tussen ons in en had ons allebei een hand gegeven. Zijn vingers voelden koud, maar hij wilde zijn handschoenen niet aan. Ik knielde om zijn veters te strikken die door de plassen sleepten, en hij legde zijn hand boven op mijn hoofd alsof hij me zegende, of troostte. Ik keek naar hem op en glimlachte, maar hij lachte niet terug. Hij dacht waarschijnlijk dat dat niet mocht, net zoals hij die ochtend van Rick geen tekenfilms had mogen kijken.

Praten deden we niet. Rick had de hele dag nauwelijks een woord gezegd. Hij had alleen vaag iets gemompeld toen het kistje in de natte klei werd neerge-

laten. Hij had erop gestaan dat het een begrafenis werd. Van een crematie wou hij niet horen, en ik was er niet tegen ingegaan. Het deed er niet toe. En hij had naderhand niet gepraat. Hij had daar stijf rechtop gestaan, met zijn krijtwitte gezicht en zijn borstelige haar, zijn vuist gesloten rond een glas whisky. Mensen kwamen naar hem toe en legden een arm om zijn schouder, of omhelsden hem, of gingen op hun tenen staan om hem een kus te geven. En hij staarde ze aan en knipperde met zijn rood doorlopen ogen. Max was vlak bij me in de buurt gebleven, zoals hij eigenlijk de hele tijd had gedaan sinds het was gebeurd. We waren van het ene groepje naar het volgende gelopen, en ik had iedereen bedankt voor het komen, en gezegd hoeveel dat voor ons alledrie betekende. Mensen bogen zich onhandig naar Max over en zeiden hoe trots ze op hem waren. Ze wisten niet wat ze tegen hem moesten zeggen, en tegen ons ook niet. ‘We vinden het zo erg,’ hadden ze gezegd, en ik had geantwoord: ‘Ja, ik weet het’ en ‘Dankjewel’.

Nu was het voor ons tijd om naar huis te gaan. Ik had beneden het licht aangedaan voor we de deur uit liepen, zodat het er geruststellend zou uitzien als we terugkwamen, en niet alleen maar duister en kil. Ik zag hoe Rick omhoog keek toen we naar de voordeur liepen. Ik wist dat hij naar de slaapkamer op de eerste

verdieping keek, die uitzicht had op de straat. De lege kamer. Ik zag hoe hij zich half vooroverboog en toen weer rechtop ging staan. Ik deed de voordeur open en liep met Max naar binnen, toen nam ik Rick bij zijn arm en trok hem over de drempel. Ik deed Max z'n jas uit, en daarna die van Rick, en hing ze aan de kapstok in de gang.

'Zullen we gewoon maar een quiche doen?' zei ik. 'Die stop ik dan wel in de magnetron.'

'Jezus,' zei Rick.

'Max? Vind je dat wat, of wil je liever iets anders?'

'Of een gekookt ei met toast? Daar heb ik meer zin in.'

'Gekookte eieren, dat klinkt huiselijk. Als jij naar boven spurt en je pyjama aandoet, dan zet ik ze vast op. Rick, ik wil voor jou ook wat maken.'

Rick ging aan de keukentafel zitten.

'Nee, dank je,' zei hij.

'Een kop thee, dan?'

'Ik wil alleen maar wat drinken.'

'Oké.'

Ik schonk een glas whisky voor hem in en deed er wat water bij. Ik kookte twee eieren, niet te hard, een voor Max en eentje voor mij. Ik roosterde een paar boterhammen, die ik met boter besmeerde en in repen sneed. Max en ik gingen eten, doopten onze toast in

het eigeel, en Rick dronk zijn whisky. Ik hoorde het geluid als hij slikte. Ik zag hoe zijn adamsappel een scherpe punt vormde bij elke slok.

Ik bracht Max naar boven, hield hem in de gaten terwijl hij zijn tanden poetste, en haalde een washandje over zijn gezicht. Er zaten gloeiende rode vlekken op zijn wangen. Ik voelde aan zijn voorhoofd, maar hij had geen koorts. Meestal leest hij zelf nog wat, maar die avond las ik hem voor, waarbij ik hem af en toe over zijn hoofd aaide.

Hij onderbrak me midden in een zin met een vraag. ‘Zou papa net zo verdrietig zijn als ik doodging?’

‘Natuurlijk. Zijn hart zou breken. Maar jij gaat niet dood, lieve Max van me.’

‘Ik was gewoon benieuwd, verder niets. Waarom ben jij niet zo verdrietig?’

‘Ik ben wel verdrietig.’

‘Maar je huilt niet. Je bent net als je anders bent.’

‘Nou...’

‘Dat geeft niet, hoor. Ik vind het wel fijn.’

Ik liet hem daar achter, ineengerold als een egel-tje. Hij hield zijn oorlelletje beet tussen duim en wijsvinger.

‘Slaap lekker,’ zei ik, en hij murmelde iets wat ik niet kon thuisbrengen.

Beneden zat Rick aan zijn tweede whisky. Of misschien was het zijn derde al.

‘Wij gaan ook naar bed,’ zei ik.

‘Stella?’

‘Ja?’

Hij zei niets meer. Ik pakte zijn hand. Zijn vingers hingen slap in die van mij, maar hij liet zich door mij de trap op leiden, langs de lege kamer, onze slaapkamer in. Ik haalde zijn zwarte schoenen van zijn voeten en trok zijn das over zijn hoofd.

‘Het had iedereen kunnen overkomen,’ zei hij. ‘Waarom wij?’

Het leek een onbenullige en zinloze opmerking. Natuurlijk had het iedereen kunnen overkomen.

‘Dat weet ik niet,’ zei ik.

Hij kreunde, en zei toen: ‘Zijn kistje was zo klein.’

Ik voelde me kwaad worden. Ik kreeg het gevoel dat hij zwolg in zijn verdriet, dat hij het over zijn tong liet rollen. Het kistje was klein, ja. Wat had hij dan verwacht?

‘Ja,’ zei ik.

We lagen naast elkaar in bed, maar we vouwden ons niet tegen elkaar aan zoals anders, half verstrikt, zijn adem in mijn haar, mijn benen om die van hem gewikkeld. We lagen op onze rug, en ik voelde zonder te kijken dat hij zijn ogen wijdopen had. Ik pakte zijn hand.

‘Probeer wat te slapen,’ zei ik.

‘Waarom wil je slapen?’

‘Je moet wel,’ zei ik.

En we sliepen de lange nacht weg. Ik werd maar één keer wakker, toen ik merkte dat Max tussen ons in kroop. Hij is nu tien, en het was lang geleden dat hij dat gedaan had. Ik sloeg mijn armen om hem heen, en hij duwde zijn hoofd in mijn nek, en zijn koude tenen tegen mijn kuit. De dag komt, dacht ik, dat hij groter is dan ik. Rick bewoog wat, en draaide zich om. Ik keek naar de wekker. Het was bijna vier uur. Nog even en het zou licht worden.

De volgende ochtend zei Rick dat hij niet naar zijn werk kon. Het was nog te kort geleden.

‘Ga nou maar wel,’ zei ik. ‘Al is het maar een paar uurtjes.’

‘Waarom zou ik?’

‘Wat moet je hier? Ga nou maar, dan voel je je beter. Dan is het makkelijker. Dat geeft je wat houvast. Het houdt je bezig en dan hoeft je er niet aan te denken.’

‘Stella, luister.’ Ik rook de whisky van gisteravond nog in zijn adem. ‘Dat kan ik niet.’

‘Heus wel,’ zei ik, en ik streek een wit overhemd voor hem, en gaf hem een kop koffie. ‘Ik maak wel wat toast voor je.’

‘Ik wil niks eten,’ zei hij, maar ik maakte toch wat voor hem klaar, en hij kauwde op een paar happen, heel langzaam en moeilijk, alsof hij een oude natte lap moest wegwerken.

Boven lag Max nog steeds in ons bed te slapen. Hij zag er klein en vredig uit, alsof dit alles hem niet raakte. Ik legde een hand op zijn schouder, zijn ogen gingen met een schok open, en hij zei met grote stelligheid: ‘Ik ga vandaag niet naar school.’

‘Jawel. Je bent nu lang genoeg thuis geweest.’

‘Ik wil niet.’

‘Het gaat echt wel goed, geloof me maar. Ik heb met je juf gepraat. Ze willen je allemaal graag weer zien.’

‘Ze gaan vast allemaal slijmerig doen en om me heen dringen en extra aardig doen en zo. Ik wil er helemaal niet over praten.’

‘Je hoeft er niet over te praten. Behalve als je dat zelf wil.’

‘Nog één dagje thuisblijven. Morgen ga ik echt, eerlijk waar.’

‘Dit is beter, geloof me nou. Dan zie je je vriendjes weer, kun je voetballen, en ook een beetje schoolwerk proberen te doen.’

‘Hij was soms best wel stout, hè?’ zei Max. ‘Hij was niet alleen maar een engeltje, zoals de dominee gisteren zei.’

Ik moest lachen. ‘Dat zei de dominee alleen maar omdat hij hem niet kende. Hij kon een dondersteentje wezen. Het was een mirakel hoe zo’n klein kereltje zoveel herrie en troep kon maken. Als er wel ’s geruzied werd, kon je er donder op zeggen dat Rory daar volop aan meedeed. Nou, doe je kleren aan en kom ontbijten. Je hebt nog vijftientig minuten voor je weg moet. Geen gelummel meer.’

Ik duwde Rick zijn auto in, en hij gaf gas alsof hij aan een race meedeed. Steentjes spatten naar achteren weg. Toen bracht ik Max naar school. Zijn juf stond hem op te wachten, en toen ze ons zag kwam ze op ons af en gaf hem een knuffel zodat zijn beschaamde gezicht tegen haar borst werd gedrukt, terwijl zijn armen stijf omlaag hingen. Ze draaide zich naar mij, haar ogen vol tranen.

‘Wat een verschrikkelijk, tragisch ongeluk, mevrouw Traynor.’

‘Ja.’

‘Ik vind het zo erg, zo heel erg. Wij allemaal.’

‘Dank u.’ Ik legde een arm om Max z’n schouder. Hij was nu wel genoeg geknuffeld waar het hele schoolplein bij stond. ‘Tot straks dan. Ik kom je vanmiddag weer ophalen.’

‘Doeg,’ zei hij, maar hij had zijn ogen al op zijn vriendjes gericht. Een van hen schopte een voetbal naar hem toe.